

kinthetik. s ugyanott a köszömlére kitétel ideje alatt a névjegyzék ellen felszólalásait azonnal, vagy írásban beadhatják.

Együttal az országos kath. önkorm. szervező gyűlésbe, a győrbelvárosi kath. választók részéről küldendő világi képviselő megválasztására határidőül *f. évi augusztus hó 22-ik és 23-ik napját*, a győrbelvárosi kath. elemi iskola 4-ik osztályu termébe tűszük ki, amely napokon délelőtti 9 órától 12-ig és délutáni 2 órától 5-ig a szavazás és ötébbizottság előtt nyilvánosan és személyesen történik. Erre az időre és helyre a névjegyzékben felvett kath. választókat tisztelettel meghívjuk.

Győrött, 1897. július hó 28-án.

Az összeíró- s a választást vezető-bizottság nevében

Mohl Antal,
biz. elnök.

Dr. Németh Károly,
biz. jegyző.

Kompromisszum. Még mielőtt kiütközött volna a tulajdonképeni parlamenti háború — megindultak a békealkudozások. — Ugy látszik lesz is valami a békéből. Az ellenséki pártok tagjai és kormány egyezkednek a 16. §. fölött. — A kormány által ajánlott szöveg bár semmivel sem jobb a réginél és csak éppen a neve, hogy megváltoztatták — azért az ellenséki pártok mégis lemondanak az obstrukciónról, bár kijelentették, hogy 16. paragrafust az új szövegében sem fogják megengedni. — Szóval a mindkét oldalon öhajtott béke meg lesz. Az ellenség annál készségesebben köti meg a parlamenti békét, mert a oszokorprémiumra vonatkozó javaslatból törvény úgy sem lehetett augusztus elsejére — és így e tekintetben az ellenség sikere teljes. A kormány pedig örül, hogy az indenmityt és a provizoriumot idejében keresztül hajthatja. — Eubérileg gondolkodva mi azt hisszük, hogy a békétárgyalások sikerének egyik főrugója a — vakáció.

Még egyszer a győri piacról.

Végre megszokták a panaszt a városban is; kezdik belátni, hogy piaci rendtartás szükséges. Kendenek ébredezni mély álmaikból. Állítólag a tanács már készülődik, hogy a legközelebbi közgyűlés elé kész javaslattal léphessen.

Mindenesetre dícséretes dolog a tanács iparkodása. Biznánk is az eredményben, ha nem éppen a tanács lett volna mindig a tényező, amely a régóta hallható panaszokra mit sem adott, sőt a panaszok megszüntetésével irányuló törekvéseknek is útját vágta. Csak egy esetet hozunk föl. Taval történt, hogy a rendőrlégénység terjedelmes és alaposan megokolt kérelmet terjesztett a rendőrfőkapitánynak az iránt, hogy a rendőrök feleségüknek és családtagjaiknak tiltassék el a piacokon árulással foglalkozni. Erre a kérelemre okot egy rendőr-örmester felesége szolgáltatott a ki a piacon többször hivatkozott az öt rendreutastó rendőr előtt arra hogy az ő férje rendőrörmester stb.

A rendőrlégénység önérvényes, s a szolgálat érdekében tett kérelmét a főkapitány a tanácshoz tette át azzal, hogy a tanács tegyen javaslatot a közgyűlés előtt ily irányban.

Nos és mi lett erre a vége? Az, hogy jogi alapon a tanács nem tehet javaslatot, hanem a rendőrfőkapitány saját hatáskörében intézkedik, a hogyan tud. Ez elég furcsa elintézés a dolognak. Ezt legkevésbé vár-

tuk a tanácstól, a kinek éppen ugy kötelessége a rendőrségi szolgálatot minél megbízhatóbbá tenni, mint a főkapitánynak.

És ha tavál „jogi alapon” nem tehetett ilyen javaslatot, hogyan fogja az idén megtenni? Mert a piaci rend, meg a rendőrségi szolgálat érdekében is kívánatos, és szükséges, hogy végre-valahára ez is meglegyen.

Ha egyszer a tanácsnak eltökélt szándéka rendet teremteni a piacokon, akkor minden tekintetben és alaposan csinálja azt.

Félszeg rendezabályokkal nem érhetjük be. Éppen ezért egy más körülményre is föl-hívjuk a tanács figyelmét.

Nem tudjuk, hogy kinek a hatásköréhez tartozik a piaci kihágások fölött ítélkezni. Azt azonban észrevettük már többször, hogy a kihágásokat még ismétlődés esetén is nagyon enyhén büntetik. Maguk a megbírságot kofák kiabálják a piacon: „Lefizetem az 50 krt, aztán punktum.” Nem egyszer hallottuk ezt. Sőt tanui voltunk annak is, a mikor a kofa a rendőrnek vágta ezt oda. Hát ez mutat semmikép kellő szigorra.

Miért nem alkalmazzák a büntetéseket következetesen. A többször büntetett egyénektől pedig vonják meg az árulási jogot.

Igy lehet csak rendet csinálni. Elvárjuk a tanácstól, hogy végre-valahára komolyan akar tenni.

Ujvárosnak igaza van.

A győr-ujvárosiak örvendeznek, mert a belügyminiszter igazat adott nekik. Övék a huspiacz.

Vajudik a piaczrendezés Győrvárosában. Hamarjában kellett a segítség. A tanács, bizottság és főkapitány össze-vissza kapkodtak. A kapkodással oly öhmost teremtettek a győri piacon, hogy azt nem rendezésnek, hanem összesavarásnak tartotta minden polgári ésszel gondolkodó ember. Ekkor történt a huspiacsnak Ujvárosba való helyezése is.

A piacnak ezt az összesavarását helybenhagyta a belügyminiszter.

Midőn már a bölcs savorodás megtörtént, a főkapitány ébredezni kezdett és a közgyűlés határozatát hekbának tekintvén, egyszerűen nem hajtotta végre.

Sokan azt mondják, hogy helyesen tette.

Én azt mondom, hogy nem tette helyesen, egyszerűen azért, mert ő köteles a közgyűlés határozatát respektálni és végrehajtani.

De hagyjuk ezt.

Szóval összesavarták és szétdobálták a piacot. A gazdaszszonyok halálra rémültek a bölcs határozathozatal fölött. Hogy a bevásárlásokat a kellő időre elvégezhessék, először turista kursusra kellett volna menniök. Nosza össze is dugták fejesekeiket és szép levelet irtak a városatyákhoz, hogy határozának másképen. A főkapitány, mint afféle lovagias ember, az asszonyok pártján állott.

Igy történt azután, hogy a közgyűlés régi határozatát bölcsesség nélkül valónak jelentette ki és kimondotta, hogy maradjon minden a régiben.

Az ujvárosiak azonban kimondották, hogy az ő szájukból nem jó hol hideg, hol meleg, hanem maradnak az első szó mellett. Nekik kell a huspiacz. Elszónastak Budapestre a miniszterhez, a ki azután nekik adott igazat.

A főkapitánynak most a duplán helybenhagyott közgyűlési határozatot végre kell hajtani. Vagy a miniszter assya is csak hekbá-

Ennyiben áll most a dolog.

De mit szól hozzá a város közönsége?

Az ujvárosiak azt mondják: jól van.

A többi városrészek pedig nincsen megelégedve. — És én sem vagyok kibékülve az illetőn határozattal.

Annyi bizonyos, hogy a huspiacz mai helyén nem maradhat. Igaza van a miniszternek, midőn a diasztelen sátrakról és megfeszített levegőről beszél. — Arany János és Deák Ferenc nem szolgálták reá, hogy az ő nevükre keresztelt szép forgalmu utcákat diasteleníták el.

A város közönségének óriás része már régen nyilvánította véleményét a huspiacz dologában.

Kerüljön a Duna mellé! Ott lesz a legjobb helye.

Fölfordult világ.

(A. É.) Készül a világ össze-vissza keveredni. Azok a kereskedelmi politikai viszonyok, a melyeken a mai gazdasági rendszer alapul, még annak az időnek a maradványai, melyben még nem élestedtek ki annyira a termelési ágak egymáshoz való viszonyai, melyben az államok gazdasági konkurrencsiája még nem folytatott egymásnak saját területén olyan elkeseredett harcot.

Azóta megváltoztak a viszonyok, a rég keretek tarthatatlanokká lettek, a termelési ágak és termelő államok torzalkodnak, s mindenki érzi, hogy új keretekre van szükség, új megállapodások kellenek, ujonnan kell szabályozni az államoknak egymáshoz való viszonyát.

Hajdanában, a mi még nem is volt olyan rég, lesszólták a gazdát, ha csak arra gondolt is, hogy az ő termelése is megérdemli az állam kormányának gondoskodását, hallani sem akartak arról, hogy a saját vánterültkön urrá tessék a magunk termelését. Megkötötte a monarchia a legörültebb kereskedelmi szerződéseket nyugot, kelet, dél és észak felé egyaránt, s most ennek a keserű gyümölcseit olyan nagyon megérezték, hogy már ugyanazok, akik akkoriban a garda panaszát szerénytelenségnek s megokolatlanul tartották, ma az első segítségnek, melyet a garda az államtól megkövetelhet, a vámvédelmet állítják s maguk követelik a vámtarifa agrárius-revizióját.

A magyar szabadelvű párt politikussai, a kik között még maguk a gazdák is kötelességüknek tartották igazmondó gazdasáiraik ellen szavazni, a hol azok agrár érdekeket hangostattak, ma maguk is belátják, hogy a mai vámvédelem nem védi a mezőgazdaságot, s annál kevésbé biztosítja fejlődését. Tisza István könyvet irt az agrárpolitikáról és ezernyi hibája közül is kivilágít az, hogy már Tisza is szükségesnek tartja a vámtarifa revizióját. Legujabban Roszner Ervin báró, Máramaros megye főispánja nyilatkozik meg ebben az irányban s egy ujabban megjelent értekezésében egyenesen föl hívja a különböző árnyalatu agráriusokat, hogy készítsék elő és teremtsék meg közös erővel, vállvetve az agrárvédő vámosok s eszált jövőre függetlenítsék a monarchiában a gazdasági termékek árképződését a külföldi verseny ellen.

Mindex természetesen nem esektől az uraktól származott, hanem a Magyar Gazdasági Egyesülettől és az Országos Magyar Gazdasági Egyesülettől, mely ebben a kérdésben már